

„Търсим татко”

На следващия ден татко се захвана с проекта. Това се случва задължително с него всяко лято. Проектът обикновено беше построяването на нещо голямо и трудно. Какво да се строи бе решавано винаги от мама. През тази година ѝ се бе приискало около площадката пред къщата да има каменна стена. Лена много се зарадва. Тя много обичаше да пази равновесие върху нещо.

– Стената трябва да е висока и тясна – разпори се тя.

Татко изруга. Стоеше и подбираще камъни. Той, неясно защо, не обичаше проектите. Повече му харесваше през лятото да пие кафе на полянката. Постояхме малко, гледайки как издига стената, но той ни помоли да се отдалечим далече-далече и да си играем там.

– А ти нямаш ли баща? – попитах много бързо, на един дъх, след като бяхме претичали през нашия двор и бяхме влезли в двора на Лена, при каменната им стена.

– Имам, разбира се – отговори Лена.

Бе разперила ръце настрани и вървеше назад по стената. Гледах старичките ѝ изкривени

маратонки, които се отдалечаваха все повече и повече.

– А той къде е?

Лена не знаеше това. Бил избягал още преди раждането ѝ.

– Избягал ли е? – попитах ужасен.

– Ти какво, не чуваш ли? – гледаше ме сърдито Лена. – Между другото, за какво му е въобще на човек татко?

Не намерих какво да отговоря. И наистина, каква бе ползата от татковците?

– Те могат да построят нещо. Например стена.

Лена вече си имаше стена.

– Могат още... ами...

Никога преди не се бях замислял за какво бяха татковците? В търсене на някаква идея се повдигнах на пръсти и надникнах над плета. С почервенияло лице татко зидаше дявол знае за какво идиотския проект. Не можеше веднага да се разбере за какво ми беше той.

– Татковците ядат вареното зеле – казах накрая аз.

И аз като Лена мразех варено зеле. То имаше вкус на водорасли. За нещастие, обаче в Кнерт Матилде имаме огромно поле със зеле. Заради това и мама, и майката на Лена настояват, че зелето трябвало да се яде задължително, защото

то било много полезно. А татко не казва нищо такова. Просто дояжда зелето след мен. Трябва само да прехвърля зелевите парцали в неговата чиния, когато мама се обърне.

Доколкото схванах, Лена се интересува от съобщението ми, че татковците ядат зелето. От стената тя виждаше много добре моя татко, зает с проекта. Лена присви единия си крак и дълго размишлява.

– Хм – каза най-накрая тя и скочи на земята.

По-късно през деня отидохме в магазина, за да купим всичко, което бе забравил да купи Магнус. В магазина работеше майката на Лена. Когато влязохме, тя броеше стоката.

– Здравсти! – каза тя.

– Здравсти! – отвърнах аз.

Лена само махна с ръка за поздрав.

Излизайки от магазина, започнахме да четем обявите на вратата му. Винаги правехме така. Днес някой бе окачил голяма обява. Наведохме се по-близо.

„Търсим кученце.

Може и да не е породисто.

Задължително да е чисто.”

Лена препрочете листчето няколко пъти.

– Куче ли искаш? – попитах я аз.

– Не, но вероятно има възможност да си поискаш и татко?

Веднъж Магнус бе разказал на мен и Лена за обявите за запознанство. Ако човек си търсел младоженец или булка, той публикувал във вестника такава обява. Оказа се, че Лена мислеше за това във връзка с таткото. Дали да не дадяла обява за такъв? Идеята с вестниците обаче не била добра, защото никога не си сигурен кой ги чете. И можело да се натъкнеш на кого ли не – на бандит или дори на директор на училище. Да се окачи обява на нашия магазин, където познавахме всичките клиенти, било, разбира се, значително по-безопасно.

– Триле, пиши ти, защото почеркът ти е красив – каза Лена, излизайки от магазина с лист и химикалка.

Едната ѝ плитка се бе разплела, но като цяло видът ѝ беше много боен и решителен. Идеята ѝ ми се стори съмнителна.

– Какво да пиша? – попитах я аз.

Лена легна на дървения шезлонг до магазина и се замисли. Мислеше толкова силно, че дори аз я чувах.

– Пиши: „Търсим татко” – започна тя.

Въздъгнах.

– Лена, мислиш ли...

– Напиши го!

Свих рамене и го написах.

След това Лена замълча. За нейната динамичност – много дълго. Най-накрая се изкашля и ми продиктува силно и ясно:

– „Задължителното условие е да е добър и да обича варено зеле, но са възможни варианти, при които да е само добър и може да дояжда вареното зеле”.

Намръщих се. Доста странна обява бе.

– Лена, сигурна ли си, че трябва да се пише за зелето?

Не, за това Лена не беше сигурна. Важното било да е добър.

В края на краищата се получи следната обява:

„Търсим татко.

Задължително да е добър.

И да обича деца”.

Най-отгоре тя написа името и телефона си, а след това залепихме обявата точно под обявата за кученцето.

– Ти си се побъркала! – казах ѝ.

– Съвсем не. Просто искам да ускоря събитията – отговори ми Лена.

И това ѝ се удаде. Не бе минал и половин час, откакто се бяхме върнали в къщата на Лена, когато телефонът звънна. Струваше ми се, че Лена не бе успяла да обмисли спокойно онова, което бяхме започнали. А сега го бе разбрала. Телефонът звънеше и звънеше.

– Няма ли да вдигнеш? – прошепнах най-накрая аз.

Тя стана и вдигна насила слушалката.

– Ало...?

Гласът на Лена бе по-тъничък от конец. Аз притиснах ухо от другата страна на слушалката.

– Здравсти! Казвам се Вера Юхансен. Ти ли си окачила обявата на магазина?

Лена опули очи срещу мен, изкашля се и каза:

– Да...

– Чудесно! Тогава аз имам интересно предложение. Той е още нехранимайко, разбира се, но вече две седмици не е пикал нито веднъж вкъщи!

Челюстта на Лена увисна приблизително до пъпа ѝ.

– Той пикае навън? – попита ужасена тя.

– Да, представяш ли си какъв юнак е той?

Вера Юхансен бе страшно горда с това. Съвсем бе побъркана. Татко, който не може да

пикае вкъщи. Лицето на Лена се промени. След това обаче реши, че все пак трябва да се вземе в ръце. Изкашля се и попита много любезно дали яде варено зеле. На другия край на връзката стана тихо.

– Не, не съм му давала зеле. А майка ти вкъщи ли е? Нали това се отнася и до нея?

Лена седна на пода. Най-накрая Вера Юхансен каза, че щяла да намине в пет заедно с него. Когато го видиш с очите си, по-лесно решаваш.

Оставила слушалката, Лена седя дълго и гледаше пред себе си.

– Триле, твоят татко пикае ли навън?

– Много рядко.

Лена легна по корем и почна да бие главата си в пода.

– Ох, ох, ох, какво ще каже мама?

Разбрахме го много бързо, защото в този момент вратата се отвори с трясък и в къщата влетя майката на Лена със зачервени бузи и обявата в ръка. Много си приличаха с Лена.

– Лена Лид! Какво е това?

Лена мълчеше, проснала се на пода.

– Отговаряй! Ти да не си откачила?

Разбрах, че Лена е забравила отговора.

– Тя искаше да ускори събитията – подсказвах аз.

Майката на Лена, за късмет, бе свикнала да е майка на Лена, поради което такива случки не я изкарваха от релси. Погледнах я и си помислих, че сигурно мнозина искаха да се оженят за нея. Тя имаше обица на носа.

– Повече никога няма да правя така – обади се Лена отдолу.

Майка ѝ седна до нея. Това да се седи на пода, е възприето при тях.

– Добре, че откъснах листчето, преди някой да го е прочел – каза, смеейки се, майката на Лена.

Разбрах, че трябва отново да се намеся.

– Вера Юхансен ще ни доведе един в пет часа.

Майката на Лена звъня седемнадесет пъти на Вера Юхансен. Никой не вдигаше. А времето минаваше. В пет без петнадесет ние, тримата, седнахме на масата и зачакахме. Стрелката за минутите се приближаваше към дванадесет, деление след деление.

– Разигравате ли ме? – каза майката на Лена.

И тогава се звънна на вратата.

На прага стоеше Вера Юхансен с усмивка, червена риза и глава, наведена към рамото. Занадничмахме зад гърба ѝ. Никой от нас не забеляза татко, но кой знаеше – можеше да пикае зад ъгъла.

– Добър ден! – каза майката на Лена.
– Добър ден, добър ден! – развика се Вера.
– Да, нямате търпение да видите кого съм ви довела!

Майката на Лена се опита да се усмихне. Не се получи.

– Ние пре-мис-лих-ме! – извика Лена, но Вера Юхансен вече бе изтичала от верандата и се бе насочила към колата си. Има такива дами, които е невъзможно да спреш.

Лена обаче също беше неудържима, тя изтича по стълбището и се втурна към колата, изпреварвайки Вера.

– Той не ни трябва! Искаме да пикае вкъщи!

И когато тя извика това, ние чухме скимтене от колата. През прозореца ѝ се показва кучешка глава.

– Куче? – прошепна Лена.

– Да – Вера Юхансен повдигна вежди. – Че какво друго да бъде? Нали искаш куче?

Лена поемаше въздух с уста.

– Не. Аз исках...

– Чинчила! – извика майка ѝ от вратата.

Палето на Вера Юхансен бе много по-симпатично от която и да е чинчила. Лена много искаше да го задържи, но всичко си имало граници, каза майка ѝ.